

Кученцето Скай

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

Издателство „Фюм“

*На сестра ми Хейзъл,
Хелън Питърс*

*На Сара и Дейзи,
Ели Сноудън*

A Sheepdog Called Sky

First published in the UK in 2017 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2017

Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2017

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified
as the author and illustrator respectively of this work has been asserted
by them in accordance with the Copyright, Designs
and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way
of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated
in any form of binding or cover other than that in which it is published.

No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means
(electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise)
without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Кученцето Скай

© Издателство „Фюм“, 2022
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Юлия Спиридонова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-875-3

ГЛАВА ПЪРВА

Тухичко скимтене

Жасмин и най-добрият ѝ приятел
Том чевръсто пълнеха кофите
със специална смеска. Трябваше
да нахранят прасетата.

– Познай, Том! – обърна се към
приятеля си Жасмин. – През август
ще се грижа за две чинчили.

– Чинчилите са много сладки! –
светнаха очите на Том. – Чиш са?

– На един колега на мама от
лечебницата – обясни тя и вдигна
кофата. – Казват се Детелинка и

Маргаритка. Имат си голяма клетка, която ще може да стои в стаята ми. Нямам търпение да ги донесат!

Голям зеленоглав паток с квакане се заклати към тях, като не спираше да маха с криле. Жасмин се разсмя, когато патокът клъвна гумените ѝ ботуши.

– Не ревнувай, Копчо – тя погали копринените му пера. – Ти си най-страхотният паток в целия свят! Детелинка и Маргаритка ще ни гостуват само за две седмици. А ти ще бъдеш с мен завинаги.

Миналата пролет Том и Жасмин бяха спасили няколко патешки яйца от гнездо на брега на реката, след

като майка им беше убита. Но само едно от яйцата се излюпи. Жасмин кръсти патето Копчо заради кръглите му очички, блеснали като две черни копченца.

Сега Копчо бе голям паток, който щастливо си живееше при кокошките, но обичаше да следва Жасмин из фермата точно като кученце.

– А ще ти плащат ли да се грижиш за чинчилите? – попита Том.

– Не знам. Но ако ми плащат, ще давам парите на татко за храна на Трюфелка. Доста добре си хапва напоследък! Пък и нали заради това предлагаме пансион за домашни

любимци – да събираме средства за спасените животни.

Приятелите искаха да основат спасителен център, където биха могли да се грижат за животните, докато пораснат или оздравеят. Идеята им хрумна покрай домашния любимец на Жасмин – прасенцето Трюфелка, което сега препускаше към тях през овощната градина. Преди осем месеца Жасмин я донесе от съседната ферма. Прасенцето беше толкова малко, че никой не вярваше, че ще оцелее, но Жасмин го спаси.

Том изсипа храна в коритото на Трюфелка, а Жасмин започна да я чеше между ушичките, докато прасенцето лапаше с апетит.

– Кога пристигат чинчилите? – попита Том.

– В средата на август. След около три седмици – отвърна Жасмин.

По обед Том си тръгна и Жасмин излезе с него, за да го изпрати до края на големия двор на фермата. По ясното синьо небе плуваха бели пухкави облаци.

– Прилича на картина – посочи небето Жасмин.

– По-хубаво е от картина – отвърна Том. – Защото се променя всеки миг.

– Нова картина всеки ден – засмя се Жасмин.

В полето отляво тя мерна петгодишното си братче Ману. Двамата с приятеля му Бен се бяха сврели в един храсталак.

– Елате да видите какво намерихме! – извика ги Ману.

– Отвратително е! – възхитено добави Бен.

В глоговите храсти се виждаше животински череп

с грамадни очни кухни и бели зъби.

– Гледайте какво може да прави – Бен размърда долната челюст така, все едно черепът затваря и отваря уста.

– На язовец е – уточни Ману. – Първо намерихме една кост. После тръгнахме да търсим и останалото.

– Гладен съм – изхленчи Бен.

– У дома има бисквити – сети се Ману.

Двамата в миг забравиха всичко и хукнаха към къщата.

Жасмин се сбозува с Том и щом тръгна обратно към къщи, ѝ се стори, че чува нещо. Спря и се послуша.

Въздухът бе изпълнен с насекоми. Пчели жузаха в детелината, пеперуди прърхаха край шипковите храсти и дивите цветя. Отнякъде се обади керкenez.

Сигурно ми се е сторило, помисли си Жасмин и продължи напред.

Но не беше направила и няколко крачки, когато отново дочу същия звук.

Някой тихичко скимтеше. Звукът идваше от живия плет. Жасмин се върна и огледа плета. Нямаше и следа от животно. Тогава тя коленичи и погледна отдолу. В корените имаше нещо – топчица от сплъстена черно-бяла козина. Умряло животинче ли беше това? Може би язовец?

Купчинката изскимтя. Жасмин се мушна под плета, за да я огледа отблизо.

Но това беше кученце! Малко коли! Не изглеждаше никак добре, едва шаваше. Очичките му бяха затворени, а костите му бяха така изхвъркнали, че се виждаха ясно под сплъстената козина.

– Здравей, миличко! – прошепна Жасмин. – Какво правиш тук?

Кученцето отново изскимтя, но не помръдна.

– Ранено ли си? Да не си се заклешило? Чакай, ще те измъкна от храста.

Жасмин протегна ръце и внимателно подхвана кученцето. Повдигна го – беше по-лекичко, отколкото очакваше. Беше силно измършавяло, малките му ребра се брояха под мръсната козинка.

– Горкичкото ми! Сигурно умираш от глад.

Кученцето се беше отпуснало в ръцете на Жасмин и едва-едва дишаше.

Жасмин се опита да го постави на крака, но то веднага се свлече в тревата. Очевидно не можеше да стои право. Беше толкова слабичко, че дори не успяваше да повдигне глава.

Жасмин погледна часовника си. Майка ѝ беше ветеринарна лекарка и сигурно все още бе на работа. Клиниката ѝ беше на четири мили от тук. Жасмин можеше да ѝ се обади и да я помоли да донесе някакви лекарства, но майка ѝ щеше да се прибере чак след час. Татко ѝ пък бе отишъл до съседната ферма, за да докара няколко нови телета. Само голямата ѝ сестра Ела си беше у дома, но тя едва ли знаеше как да

излекува болно куче.

Жасмин вдигна кученцето и го притисна към гърдите си. Кученцето отвори кехлибарените си очички, погледна я доверчиво и едва-едва помахна с опашка.

– Не се притеснявай, миличко – целуна го по главата Жасмин. – Ще те занеса у дома и ще се погрижа за теб. Ти ще оздравееш. Обещавам ти!

ГЛАВА ВТОРА

Какво пак си домъкнала?

Жасмин бързаше към къщи. Кученцето лежеше неподвижно в ръцете ѝ със затворени очи. Тя беше виждала болни животни и знаеше, че кученцето е много близо до смъртта.

Влятя у дома. В кухнята завари само празна тенекиена купия от бисквити. Сигурно Ману и Бен бяха изяли всички бисквити и бяха излезли.

Като полюляваше нежно в ръце неподвижното кученце, Жасмин взе няколко чисти кърпи и ги постла

на масата. След това внимателно положи телцето му така, че да легне на една страна.

Сърцето ѝ се сви от болка!
Кучето, което се оказа момченце, приличаше на скелет, покрит с тънка кожа и мръсна, сплъстена козина. Виждаха се рани и голи петна, където козината бе опадала. Имаше рани дори под опашката!

Жасмин си пое дълбоко въздух. Трябва да се успокоя и да мисля като ветеринар, каза си тя. Толкова пъти съм гледала какво прави мама! Какво щеше да направи тя в този случай?

Щом кученцето е гладувало, значи е и много обезводнено. Жасмин лекичко подгръпна кожата на вратлето му, както бе виждала да прави мама. Вместо да се опъне отново, както ставаше с една здрава кожа, тя остана набръчкана.

Кученцето бе напълно обезводнено! Това означаваше, че трябва спешно да му се влеят течности.

Жасмин намери кучешка купичка в мокрото помещение, напълни я с вода и я отнесе на масата. Сложи я до кученцето, но то не помръдна.

Тогава момичето внимателно повдигна главата на кученцето и плъзна купата под муцунката му, придържайки го през цялото време.

За нейна радост, то отвори очи, извади език и започна да лочи вода.

